

Camellia

9

名
門
嫡
后

เจ้าหละ
บุตรสาว
อันดับหนึ่ง
ของ
ตระกูล!

繁多 ฝานตั่ว เซียน
มณฑิรา ภาทอง แปล
白岫 ไปซื้อ วา

บทที่ 276 เจ้า...โหดเหี้ยมจริง ๆ!

พอดกเย็น ท่านหญิงหนึ่งไท่ตายก็ด้วยยาพิษในยาบำรุงที่ พระชายาหยางยกมาให้

ท่านหญิงหนึ่งไท่เป็นบุตรสาวแท้ๆ ที่พระชายาหยาง รักใคร่เอาใจใส่ ทุกคนในจวนซีเหอต้องรู้ดี นางกำลังรอการ แต่งงานอย่างสบายใจ จึงเป็นไปได้ที่จะฆ่าตัวตาย

บ่าวรับใช้สื่อกว่าคนในนั้น ต่างเอาชีวิตเป็นประกัน สาบานว่าท่านหญิงหนึ่งไท่ก่อนหน้านี้อย่างปลอดภัยกับ พระชายาหยาง ไม่มีที่ท่าว่าจะคิดสั้นแม้แต่หน่อย

ดังนั้นท่านหญิงต้องถูกคนลอบทำร้ายแน่

คนที่ลอบทำร้ายท่านหญิง พระชายาหยางให้บ่าวรับใช้ หญิงร่างกำยำอัมบุตรสาวซึ่งยังตัวอ่อนอยู่ พร้อมกับนำบ่าวรับใช้ เก้าแก้วที่มาจากครอบครัวเดิมเกือบทั้งหมดเข้าไปที่เรือนของ พระชายารองเปี่ยน พระชายารองเปี่ยนซึ่งไม่ได้เตรียมตัว

แม้แต่น้อยถูกลากไปที่ลานบ้าน แล้วถูกถีบเข้าที่หน้าอก “นางสารเลว! ยุยงท่านอ๋องให้ตีบุตรชายข้า จินจุสงสารน้อง มาถามเจ้า ถึงจะผิดมารยาท แต่ก็เป็นเรื่องธรรมดา! เจ้ากลับลงมืออย่างโหดเหี้ยม วันนี้ต้องเอาชีวิตเจ้ามาสังเวกวิญญาณ บุตรสาวข้าให้ได้!!!”

พระชายาหยางทำตามแผนที่วางไว้ พอเข้าบริเวณเรือน ก็แบ่งกำลังคนออกไปเผ่าประตู่ ไม่ให้คนของพระชายารองเปี่ยน ออกไปรายงานชีวเมิ่งหมิ่น และลอบบอกข่าวรับใช้เก่าแก่ ให้อย่าฟังคำโต้แย้งของพระชายารองเปี่ยน หญิงรับใช้ร่างกำยำ ถือกระบองกรูกันเข้าไปฟาดอย่างไม่ยั้งมือโดยไม่บอกต้นสายปลายเหตุ พระชายารองเปี่ยนแม้ไม่ใช่มาจากครอบครัวสูงศักดิ์ แต่สองปีที่เป็นพระชายารองก็คุ้นกับการอยู่สุขสบาย ย่อมไม่อาจทนรับมือกับความโหดเหี้ยมทารุณอย่างนี้ เพียงครู่เดียว เสียงร้องไห้ที่ดังลั่นก็เบาลง

“เหลือลมหายใจไว้ อย่าให้ถึงตาย!” พระชายาหยาง ยืนบนทางเดิน มองพระชายารองเปี่ยนเลือดท่วมอริอุอย่างเย็นชา บ่าวรับใช้ซึ่งรู้อยู่ก่อนเข้าใจความหมายของนาง แคเหลือลมหายใจ นั้นฟาดให้ข้าหักก็ไม่ใช่ไร

พร้อมกับเสียงร้องโหยหวนของพระชยารองเปี่ยน
ในห้องข้างหลังพระชยายหยางก็มีเสียงร้องไห้ของเด็กดั่งขึ้น
“ท่านแม่! ท่าน...”

เสียงขาดหายไป

“พระชยาย! พระชยาย! ข้าสำนึกผิดแล้ว ขอร้องละ
ปล่อยแม่...” พระชยารองเปี่ยนหายใจรวริน พอได้ยินก็ตกใจ
จนขวัญกระเจิง ดิ้นทุรนทุรายขอชีวิตบุตรชาย คำตอบกลับเป็น
กระบองฟาดใส่หัวโดยบ่าวรับใช้ใบหน้าเหี่ยมเกรียม
“นางสารเลว! แกสองคนแม่ลูกได้ไปอยู่ด้วยกันแน่!”

กว่าน้ำเถียนจะเรียกชีวิตเหม็นหมิ่นมาได้ ก็เห็นภาพ
พระชยารองเปี่ยนนอนจมกองเลือดกับพระชยายหยางซึ่งนั่งที่
ทางเดินประคองร่างของชีวิตจัญไรไม่พุดไม่จา

มองแวบเดียว ชีวิตเหม็นหมิ่นก็รู้ทันที ร่างของเขาสั่น
สะท้านขึ้นมา “เจ้า...บังอาจ!”

พระชยายหยางไม่ได้มองเขา พุดพึมพำ “ท่านอ๋อง
นางสารเลวฆ่าบุตรสาวเรา บุตรสาวคนเดียวของเรา ท่านอ๋อง
จะอธิบายกับข้าอย่างไร”

น้ำเถียนเห็นญาติผู้น้องก็แข่งซาอ่อน วังโซเซเข้าไปอุ้ม พระชายารองเปี่ยนมาคลำชีพจร ยังมีลมหายใจ ก็ดีใจ คุณเขาลง ขณะที่กำลังจะร้องไห้โฮ กลับรู้สึกว่าคุณติผู้น้องดึงแขนตนไว้ นางน้ำตานองยี่นหน้าเข้าไปพูดที่ข้างหูพระชายารองเปี่ยน “ท่านอ่อนมาแล้ว เจ้าอดทนไว้! ท่านอ่อนให้ความยุติธรรมแก่เจ้า แน่”

“เเม่...เเม่จื่อ!” พระชายารองเปี่ยนใช้ลมหายใจ เอือกสุดท้าย ออกแรงเท่าที่มีอยู่พูดออกมาสองคำ แล้วศีรษะ ก็เอียงวบ สิ้นลมหายใจทันที

“ท่านอ่อน!” น้ำเถียนตะลึง คลำชีพจร แทบไม่รู้สึกละแล้ว นางทั้งตกใจและโกรธแค้น แต่พอนางร้องออกมาทีหนึ่ง บ่าวรับใช้เก่าแก่สองคนข้างหลังพระชายาหยางก็พรวดออกมา ฝ่ามือเหมือนพัดฟาดลงมาพร้อมกัน “หุบปาก!”

“ลากออกไป!” พระชายาหยางสั่งอย่างราบเรียบ

น้ำเถียนมองนางเหมือนไม่อยากจะเชื่อ ตั้งแต่ญาติผู้น้อง ได้เป็นพระชายารอง พระชายาหยางก็ไม่กล้าทำอะไรพวกนาง สองพี่น้องอีก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเวลาอยู่ต่อหน้าชีวเมิ่งหมิ่น!

พอนึกถึงชีวเมิ่งหมิ่น ในที่สุดนางก็นึกขึ้นได้ว่าท่านอ๋อง ซึ่งสองปีมานี้เริ่มรำคาญพระชายามากขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงขั้นดุด่าทุบตีต่อหน้าธารกำนัล ทำไมเวลานี้กลับไม่พูดไม่จา

ชีวเมิ่งหมิ่นไม่มีใจจะดูนุทั้งสอง แม้เขาชอบพระชายารองเปี่ยนมาก แม้แต่เม่าจือบุตรชายคนเล็กจะเป็นหรือตาย เขาก็ไม่มีเวลาถามไถ่

ปล่อยให้คนของพระชายาหยางลากหน้าเถียนไปไล่บ่าวรับใช้ทั้งหมดให้ออกไป เขาก้าวที่ละก้าว เหยียบบนกองเลือดของพระชายารองเปี่ยนก้าวเข้าไปที่ใต้บันได จ้องมองบุตรสาวในวงแขนของภรรยา ครู่ใหญ่ จึงยิ้มอย่างขมขื่นและพูดขึ้น “เจ้า...เจ้า...โหดเหี้ยมจริงๆ”

“เจ้าบีบข้า!” พระชายาหยางยังไม่มองหน้าเขา เพียงแต่เหม่อมองบุตรสาวในอ้อมแขน ชิวจินจูไม่สวยโดดเด่นเหมือนชีวเย่หลันญาติผู้พี่ แต่ก็ถือว่าหน้าตาดี น่ารัก ร่างของนางนอนนิ่งอยู่ในอ้อมแขนของมารดาและเริ่มจะแข็ง ผิวขาวเนียนเริ่มเปลี่ยนสี แต่ไม่อาจปกปิดความอ่อนเยาว์ไว้ได้ยงสา

นี่คือบุตรสาวคนเดียวของนาง ตั้งครรภ์สิบเดือน แล้วคลอด ภาพของชีวิตินจุที่ยังแบเบาะผุดขึ้นมาในสายตา ชั่วพริบตา ก็จากไกลไปสวรรค์แล้ว

ร่างในอ้อมแขนค่อยๆ เย็นลงเรื่อยๆ เช่นเดียวกับหัวใจ ของพระชายาหยาง นางพูดอย่างไร้ความรู้สึก “คนได้หล้าว่าข้า โหดร้ายได้ แต่เจ้าคนเดียวว่าข้าไม่ได้...เจ้าไม่มีคุณสมบัติที่จะ พูดอย่างนี้!”

คำนี้ทำให้ชีวเมิ่งหมิ่นรู้สึกเหมือนฟ้าผ่า

พระชายาหยางไม่รู้ว่าคำพูดนี้ทำให้สามีเข้าใจผิดคิดว่า นางรู้ความจริงเกี่ยวกับการตายของนางลู่ นางแค่คิดว่า “เพราะเจ้าเป็นบุตรกตัญญูตามใจมารดา นั่งเฉยมองดูข้ากับ นางคังชิวชิงอำนาจกัน ต่อมายังหลงพวกसारเลวอย่างนางเปี่ยน นางหลิว ข้าซึ่งเป็นพระยาจัดการหลังบ้านยากลำบาก ทำให้ ข้าจำเป็นต้องเลี้ยงลูกให้ปากรายใจกล้าวางอำนาจ ถ้านาง ไม่ใจกล้าวางอำนาจ จะกล้าคบกับคังชิวชิงอู่หรือ! ถ้าเจ้าเป็นคนดี เราสองคนสามีภรรยาอยู่ด้วยกันดีมีความสุข ข้าไม่สอนบุตรสาว ให้อ่อนโยนมีคุณธรรมรักษาแบบแผนหรือ จะมีเคราะห์กรรม อย่างนี้หรือ!”

“เพราะอย่างนี้ ลูกข้าถึงไปสวรรค์ก่อน และข้าเป็นคนลงมือเอง”

ความผิดของเจ้าทั้งนั้น

“นางเปี่ยนยังโดนถึงขั้นนี้ เม่าจื่อคงไม่รอดใช่ไหม” ชิวเมิ่งหมิ่นสีหน้าคลุ้มคลั่ง มองนางอย่างเคียดแค้น “เจ้ายังคิดจะจัดการกับหงจื่อใช่ไหม! เจ้าบ้าไปแล้วหรือ! ก่อเรื่องใหญ่อย่างนี้ จวนอ๋องของเรา...”

“จวนอ๋องของเจ้า!” ในที่สุดพระชายาหยางก็เงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างไร้ความรู้สึก สองสามีภรรยาจ้องหน้ากัน แววตาไม่มีความรักแม้แต่หยดน้อย “จวนอ๋องนี่ ตั้งแต่วันที่ข้าเข้ามา ก็เป็นเจ้าบ้านในนามเท่านั้น ความจริงแล้ว ข้าเคยเป็นเจ้าบ้านหรือเริ่มต้นก็มีนางลู่กับนางคังซิวสารเลวสองคน! จากนั้นก็เป็นนางเปี่ยนสองพี่น้อง! พวกสารเลวนี้ทำอะไรให้เจ้าบ้าง ตระกูลหยางของข้าละ พี่ชายข้าทรยศมหาเสนาบดีเซวียก็เพื่อเจ้า! ถ้าไม่เป็นอย่างนี้ ถึงอี่ซื่ออี่ฝูไม่เอาไหน ก็แคล่ดตำแหน่งไม่กี่ปีมหาเสนาบดีเซวียก็พากลับมาได้ไม่ใช่หรือ”

ชีวเมิ่งหมิ่นยิ้มหยันพลางพูด “ที่เข้าไปหาคนอื่น ไม่ใช่ เพราะเจ้าบีบข้าหรือหรือ เจ้าเคยใจกว้างมีเมตตาบ้างไหม เคยดูแลหลังบ้านให้ข้าพอใจบ้างไหม เป่าจูเป็นบุตรสาวภรรยา คนก่อน เด็กผู้หญิงคนหนึ่งจะเป็นภียอะไรต่อเจ้า มารดาของเด็กก็ตายเพื่อหลีกทางให้เจ้า เจ้ายังหาทางทรमानาง แล้วข้า ไม่ช่วยศัตรูเจ้าได้อย่างไร”

“นางหลี่ตายเพราะเจ้าสองแม่ลูก เป็นเรื่องก่อนที่ข้า จะแต่งเข้าจวนแล้ว ยังมีหน้ามาว่าข้าหรือ” พระชายาหยางไกรรช จนหัวเราะ “แล้วพวกเจ้าทำอะไรลงไปยังไม่ว่า แม้แต่กับ ชิวเป่าจูก็ไม่ปิดบัง ตั้งแต่ข้าแต่งเข้ามาต้องเป็นมารดาให้ บุตรชายบุตรสาวคนโตของเจ้า วันๆ นางเอาแต่มองข้าด้วย สายตาเคียดแค้น ข้าจะไม่ลงโทษนางได้อย่างไร”

“มาถึงตอนนี้เจ้ากับข้าพูดเรื่องนี้ก็มีประโยชน์อะไร!” ชิวเมิ่งหมิ่นสุดหายใจเข้าลึก เดินเข้ามาหานางสองสามก้าว แล้วตวาดเบาๆ อย่างเย็นชา “บอกข้ามาตามตรง เจ้าคิดจะทำ อย่างไรต่อไป”

พระชายาหยางปรายตามองเขาแวบหนึ่งอย่างดูแคลน “เอายังไงหรือ บุตรสาวข้าถูกลอบทำร้าย ต้องสืบหาฆาตกร!

ไม่ใช่เพราะเป็นท่านหญิงจวนอ่อง นางยังเป็นที่สะใภ้
จางกั๊วกง จะปล่อยไปง่ายๆ หรือ”

“เจ้า...” ชิวเมิ่งหมิ่นมองนางด้วยสีหน้าเครียด “จะสืบสวน
หรือ ยังไม่พออีกหรือ”

พอถึงตอนนี้ ในที่สุดเขาก็มองพระชายารองเปี่ยนทีนออน
อยู่ ยามนี้ความมืดเริ่มปกคลุมไปทั่ว โคมไฟหลายดวงที่ทางเดิน
ส่องแสงไม่เห็นชัดแล้ว สายตาแสดงความรักความสงสารมองไป
ที่กองเลือด ยังดูออกว่านางอยู่ในท่าคลานออกไปนอกห้อง
ชิวเมิ่งหมิ่นนิ่งเงียบครู่หนึ่ง แล้วหันมาถามพระชายาหยาง
“เจ้ายังอยากจะสืบสวนใคร ข้าหรือ เจ้าอยากเป็นไท่เฟย
ใช่หรือไม่”

“ไท่เฟยหรือ ข้าเป็นไม่ได้” พระชายาหยางพูดอย่าง
ราบเรียบ “เจ้าคิดว่าข้าโง่หรือ ไท่เฮาอยากให้เรื่องการตายของ
จินจู่กระจายออกไปให้มากที่สุด ให้ทุกคนรู้ว่านางตายจากการ
ต่อสู้กันในหลังบ้านจวนอ่อง ไม่เกี่ยวข้องกับค่วงชิงอู่แม่แต่น้อย!
แต่ถ้าเรื่องกระจายออกไปมาก เหตุการณ์ที่พระชายาฉีอ่อง
บีบคั้นฉีอ่องจนผูกคอตายซึ่งเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อสองวันก่อน

จนฮองเฮาหุ่นวาย จะกลายเป็นโอกาสให้ฮองเฮาหนีความ
วุ่นวาย”

นางพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ถ้าเช่นนั้น การตายของจินจู
ต้องให้เกี่ยวข้อกับหลังบ้านเท่านั้น และต้องจัดการอย่าง
รวดเร็วเบ็ดเสร็จเด็ดขาด”

“เจ้าคิดอย่างไร”

ชีวเมิ่งหมิ่นจ้องนางครุ่นหนึ่ง แล้วปิดแขนเสื้อ “คนก็ตาย
ไปแล้ว โทษฐานอะไร ใครจะไปใส่ใจ”

เขาแทบจะพูดอย่างสงบ ก้าวออกจากประตู ชั่วพริบตา
ใบหน้าที่สงบราบเรียบก็บูดบึ้งขึ้นมาทันที “นางสารเลว!
ฆ่าบุตรสาวได้ลงคอ แล้วจะฆ่าสามีไม่ได้หรือ ภรรยาอย่างนี้
ถ้าไม่กำจัด สักวันคงกำจัดข้า”

ขณะเดียวกัน ใบหน้าอ่อนโยนของพระชายาหยางขณะ
ลู่ร่างที่แข็งทื่อของบุตรสาว กลับหรีดตามองไปที่ประตูเรือน
ซึ่งเปิดแง้มอยู่ สีหน้าซับซ้อน “ไม่ว่าคนที่ส่งนางเว่ยมาเป็นใคร
นางก็พูดได้ถูกคำหนึ่ง ถึงหยิ่นจื่อจะเป็นทายาท แต่จะได้
สืบทอดจวนฮ่องแห่หรือ นึกถึงตอนแรกเจ้าเอาใจนางเปี่ยน

ก่อนหน้านี้ไม่ก็ช่วยยาม พอนางกับชีวเม่าจื่อร้องให้มาฟ้อง
เจ้ายังตีหยิ่นจื่อแทบตาย ไม่ดูให้เห็นกับตา เจ้ามันคนโหดเหี้ยม
เมื่อก่อนตระกูลหยางตาบอดถึงได้ยกข้าให้เจ้า”

“เจ้ากำจัดงานเปี่ยนแล้วได้อะไรขึ้นมา เจ้ายังแข็งแรง
ดูแลตัวเองดีไม่เจ็บป่วยไม่มีเคราะห์ภัย ใครจะรู้ว่าเจ้าจะอยู่ถึง
เมื่อไหร่ มีแต่เป็นไท่เฟยจึงจะมั่นคงที่สุด”

นางกัมหน้า เอาแก้มแนบใบหน้าบุตรสาว พุดเบาๆ
“จินจู แม่ขอโทษ...แต่เทียบกับพ่อเจ้าซึ่งเร็วกว่าสัตว์เดียรฉาน
แม่ได้หุ่มเทเต็มที่แล้ว ถ้าเจ้าอยู่บนฟ้า ต้องปกป้องน้องชาย
ให้ดูแลจนอ่อนอย่างราบรื่น นี่เป็นหน้าที่พ่อเจ้าติดค้างเจ้า”

ข่าวที่ซีเหออ่อนกับภรรยาฉีกหน้ากันอย่างยิ่งที่สุด ถึงขั้น
ที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลก ไม่อาจพันสายตาที่จับจ้องทั้งวันทั้งคืน

“...ชีวเมิ่งหมิ่นเป็นอ่อน ทำผิดต้องสืบสวน แต่ขั้นตอน
ไม่ใช่สองสามวันก็เสร็จ ยิงนานยิงแยะ ไม่ควรเสี่ยง” ในห้อง
หนังสือ เจียงหยาชวงพอได้ยินรายงานก็พูดอย่างสุขุม
“เป็นเพราะชีวหยิ่นจื่ออายุน้อยด้อยปัญญา ตระกูลหยางก็ตกต่ำ
...”

ลูกน้องเข้าใจดี “บ่าวจะพยายามขัดขวางชี้เหออ๋อง
อย่างเต็มที่ ไม่ให้เขาฆ่าพระชายาหยางกับลูก”

“สะใภ้คนโตของเขาเป็นบุตรสาวภรรยาเอกตระกูลติง
ติงอี่เป็นคนซื่อตรง เห็นใจเลือดเนื้อเชื้อไข” เจียงหยาชวง
พยักหน้าแล้วกำชับ “ยังไม่ต้องใส่ใจนางติงกับสามีและลูก แต่ถ้า
นางติงต้องการความช่วยเหลือ ก็ควรช่วย”

ลูกน้องคนนี้ไม่รู้ว่เซวียช่างกับตระกูลเจียงเป็นพันธมิตร
กัน แต่ก็รับคำสั่งไปปฏิบัติ

เจียงหยาชวงทำเช่นนี้เพราะเกรงว่าฝ่ายเป็นกลางจะพบ
พิรุณ ถ้าจำเป็นต้องอาศัยพวกเขา อาจเกิดความขัดแย้งที่
ไม่จำเป็น

แน่นอนว่าถ้าจะเมตตาให้ถึงที่สุด ชิวเฟิงควรปกป้อง
แต่เจียงหยาชวงคำนึงถึงฐานะของชิวจิ้งหลัน รู้สึกว่าไม่ควรให้
จวนซีเหออ๋องมีทายาทเหลืออยู่ ไม่เช่นนั้นวันหลังชิวจิ้งหลัน
ฟื้นฟูฐานะ จะถูกสงสัยว่าตระกูลเจียงสนับสนุนญาติซึ่ง
ฐานันดรศักดิ์...

เรื่องนี้ไม่ต้องให้ฝ่ายไทเอาใส่ร้าย เพราะตระกูลเจียง
มีญาติทำอย่างนี้!

ตัวอย่าง

บทที่ 277 ทุ่มเทเต็มที่แล้ว

“หยางซือจะได้ประโยชน์” ท่านหญิงหนึ่งไท่มีฐานะเป็นว่าที่หลานสะใภ้ของไท่เฮา การตายของนาง กุ่ไท่เฮาย่อมสอบถามพอเห็นฎีกาที่ถวาย กุ่ไท่เฮาก็อดยั้งยั้งไม่ได้ “ข้าแค่สัญญาว่าจะให้บุตรชายนางเป็นทายาท นี่ก็ไม่ถึงว่าแม้แต่สามีนางก็ไม่เอา”

นางกำนัลทูลถามอย่างระมัดระวัง “ไท่เฮาทรงอนุญาตไหมพะคะ”

“อนุญาต!” กุ่ไท่เฮาแย้มพระสรวลพลางตรัส “ทำไมจะไม่อนุญาต จวนซีเหอต้องเวลานี้อยู่ได้ด้วยเงินรายปี ขอแต่ไม่ใช่ชีวิตจี้หลัน คนอื่นใครจะเป็นซีเหอต้องก็ได้ ไม่ทำให้ข้าเสียหาย ชีวิตหมื่นเคยมีความผิดฐานไม่เคารพแม่ใหญ่เมื่อเทียบกันแล้ว ชีวิตยี่สิบบุตรชายเขาอายุยังน้อย ไม่เคยมีเรื่องให้คนครหา ถ้าชีวิตจี้หลันกล้าบอกว่าเขาเป็นอดีตทายาทซีเหอต้อง ข้าก็จะตั้งข้อหาว่าเขาละโมภอยากได้ฐานันดรศักดิ์ของผู้อื่น!”

ครั้งนี้พระชายาหยางคิดจะกำจัดคนในจวนซีเหอฮ่องให้หมดสิ้น เหลือแต่นางกับบุตรชาย นั้นหมายถึงว่าการได้ตำแหน่งของชีวหยินจื่อต้องกำจัดบิดา พี่ชาย พี่สาว น้องชาย บุตรของบิดา และหลาน เขาอายุน้อยกว่าชีวจิ้งหลัน เด็กน้อยผู้นำสงสาร ยังมีคนคิดจะชิงตำแหน่งกับเขา โดยเฉพาะคนนี้เป็นญาติเกี่ยวข้องกับตระกูลเจียง แล้วคนอื่นจะไม่สงสัยหรือว่าตระกูลเจียงอยากได้ฐานันดรศักดิ์ของคนอื่น

กุไทเฮารู้สึกว่าพวกเสเพลตระกูลเจียงจะเข้ามายุ่งเกี่ยว “รอช้าไม่ได้ เจ้ารีบส่งคนไปจัดการ ลงมือเร็วหน่อย อย่ารีรอ ถ้ายื้อไปอีก นางเจียงसारเลาจะเห็นเข้า”

กุไทเฮาไม่รู้ว่าความคิดที่จะรุกเร็วเผด็จศึกเร็วนี้ตรงกับที่เจียงฮองเฮาคาดไว้ “ท่านพ่อไม่ต้องเป็นห่วง ครั้งนี้สิบเก้าเข้าไปเกี่ยวข้องเพื่อภรรยา แต่คนบงการคือนางกู่ยายแก่นั่นต่างหาก ลูกจับตาดูอยู่ นางไม่กล้าทำอะไรบูมบ่าม คงจัดการรวดเร็วเสร็จสรรพ! ร่องรอยของสิบเก้าก็ปกปิดไว้ได้”

ฉินกั๋วกยังไม่ค่อยพอใจนัก “มอบหมายงานที่เป็นเรื่องเป็นราวให้เขาทำกลับไม่ทำ วิ่งไปอยู่กับภรรยา...ไม่รู้จักแยกแยะเรื่องไหนสำคัญเรื่องไหนไม่สำคัญ”

เจียงฮองเขาเองก็คิดเช่นนี้ แต่คนที่สนับสนุนให้
ชีวเจี๋ยหลันแต่งงานกับเจียงหยาชวงคือมารดาของพระนางเอง
จึงจำเป็นต้องว่า “ในเมื่อพระชายาหรวนเป็นแม่ยายของสิบเก้า
แต่ไหนแต่ไรสิบเก้าเป็นคนกตัญญู แม้แต่กับพ่อตาแม่ยายที่
ไม่เคยเห็นหน้า ยังเคารพเหมือนบิดามารดา เขาเป็นคนที่
ท่านพ่อเลี้ยงมาจนโต นิสัยเป็นอย่างไร ท่านพ่อยังไม่รู้หรือ”

กับพ่อตาแม่ยายซึ่งไม่เคยเห็นหน้ายังเคารพเหมือนบิดา
มารดา กับคนครอบครัวตัวเองก็ต้องดีกว่า ฉินกั๋วกงอยากให้
ลูกหลานอยู่กันอย่างสงบสุข พอได้ยินคำพูดของเจียงฮองเขา
สีหน้าก็อ่อนลง “แต่ก็ต้องดูว่าเป็นเวลาไหน เวลาไหนเขาควร
สังเกตเรียนรู้ แต่กลับออกไป จะไม่พลาดหรือ อีกอย่างเรื่องนี้
ไม่ใช่มีแต่เขาคนเดียวที่ทำได้ ชิวเจี๋ยหลันพอได้ข่าวก็ล้มป่วย
แต่เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องให้เขาออกหน้า ถึงป่วยก็ยังสั่งการได้
ไม่ใช่หรือ เรื่องของแม่แท้ๆ ควรให้เขาจัดการเอง”

แม้พูดออกมาอย่างนี้ แต่เจียงฮองเขาก็รู้ว่าฉินกั๋วกง
ไม่คิดจะถือสาอีก จึงยิ้มเจื่อนๆ “ท่านพ่อพูดไปแล้ว พี่ชาย
น้องสาวคุณนี่พอได้ยินสาเหตุการตายของมารดาก็ล้มป่วย
ระหว่างที่ป่วยถึงแม้จะจัดการงานได้ แต่ถ้าเกิดผิดพลาดขึ้นมา
ตระกูลเจียงเราต้องช่วยจัดการให้ไม่ใช่หรือ”

ฉันทักวักงร้องหืทีหนึ่ง ไม่บ่นเจียงหยาชวงอีก หันไปพูด
เรื่องการทำงาน “ฉีอ๋องพูดออกมาเองว่าถูกจัดฉากให้เหมือนผูกคอตาย
สิบห้าคงพันข้อกล่าวหา แต่นิสัยแก้ยาก เพื่อป้องกันไม่ให้
ผิดพลาดอีก ต้องหาวิธี ให้นางแยกกันอยู่กับฉีอ๋อง”

เจียงฮองเฮาแสรังล้งเล “พี่ใหญ่กับพี่สะใภ้รักสิบห้า
มาตลอด...”

“พี่ใหญ่เจ้าบอกข้าเอง” ฉันทักวักมองนางแวบหนึ่ง “เรื่อง
นี้เจ้าไม่ต้องห่วง”

“งั้นก็ให้นางบอกว่าป่วย ย้ายไปอยู่หมู่บ้านนอกเมือง
อย่างถาวร” ฮองเฮามีแผนในใจอยู่แล้ว รีบถือโอกาสพูด
“ถ้าพี่ใหญ่กับพี่สะใภ้คิดถึงนาง จะไปเยี่ยมก็สะดวก”

ฉันทักวักพยักหน้า “เรื่องนี้ต้องเร็วหน่อย เวลานี้เรามีงาน
ที่ต้องจัดการหลายเรื่อง ไม่มีกำลังจะใส่ใจเรื่องเล็กน้อย”

“ถ้าให้นางแสรังป่วย เกรงว่าจะมีเสียงครหา ให้นางได้รับ
บาดเจ็บต่อหน้าผู้คนไม่ดีกว่าหรือ” เจียงฮองเฮาว่า “หกหลัมหรือ
อะไรนี้แหละ นางยังอายุน้อย แสรังทำ ไม่ลำบากมาก”

แล้วว่า “พอนางไปหมู่บ้าน นี่อ่องจะขาดคนดูแลไม่ได้
ไม่งั้นนางก๊วยายแก่นั่นคงมาถามซ้ำ”

“เรื่องนี้เจ้าจัดการไปเลย” ฉินกั้วกงพูดอย่างไม่ใส่ใจ
“ทางชีวจิ้งหลัน...”

ชีวจิ้งหลันเวลานี้เพิ่งส่งเจียงหยาชวงซึ่งมาเยี่ยมตน
เขาเอนหลังฟังเบาะพูดกับหรวนฉืออี “เจ้าหมอนี่ใช้ได้”

“น้องสาวแต่ไหนแต่ไรมีความคิดอ่าน คนที่นางชอบ
ต้องเป็นคนดีแน่” หรวนฉืออีไม่เหมือนชีวจิ้งหลัน ก่อนหน้า
ตอนที่เจียงหยาชวงกับชีวเย่หลันยังไม่แต่งงาน ชิวจิ้งหลัน
ไม่ค่อยเป็นมิตรกับเจียงหยาชวงนัก มักจะคอยหาเรื่องเขา
นางรู้สึกอยู่เสมอว่าเจียงหยาชวงเป็นน้องเขยที่ใช้ได้ เวลานี้
จึงยิ้มน้อยๆ “เจ้าก็ยอมรับว่าเขาใช้ได้ใช้ไหม”

“ถ้าเขาไม่แต่งงานกับหลันหลัน ข้าคงบอกว่าเขาใช้ได้
นานแล้ว” ชิวจิ้งหลันพอถูกพี่สาวล้อก็เริ่มอึดอัด พูดยิ้มๆ
“ตระกูลเจียงมีคนที่ย่างออกไปไม่ใช่เรื่องง่าย ถ้าข้าอยู่ในฐานะ
อย่างเขา ไม่นั่นว่าจะเป็นคนมีเหตุมีผลอย่างเขา ในเมื่อเป็น

น้องเขยเรา จะดูแลเขาคนเดียวไม่ได้ ถ้ารวมทั้งคนตระกูลเขา ด้วย ข้าจะวางใจหรือ”

หรวนฉืออียิ้ม “ครั้งนี้ท่านย่าของเขาไม่สบาย แต่เขากลับเข้าใจดี พอปลอบหลั่นหลั่นเสร็จเขายังนึกได้ว่าต้องมาอธิบายให้เรา”

วันนี้ที่เจียงหยาชวงมา ประการแรกเพราะได้ยืมที่ชุเหอรายงาน จึงมาเยี่ยมชีวิตจิ้งหลั่นซึ่งนอนป่วยอยู่ ประการที่สองมาขอโทษที่ก่อนหน้านี้เจียงฮองเฮาขอมาจากชีวิตเยหลั่น ประการที่สามบอกเป็นนัยว่าตนเชื่อว่าชีวิตเยหลั่นไม่ใช่คนที่ไม่รู้สถานการณ์ ขอให้ทั้งสองไม่ต้องเป็นห่วงความเป็นอยู่ของชีวิตเยหลั่นในครอบครัวสามี

ด้วยท่าทีอย่างนี้ แม้ชีวิตจิ้งหลั่นกับหรวนฉืออีไม่พอใจคนอื่นในตระกูลเจียง แต่กับเจียงหยาชวงก็ไม่มีอะไรจะต่อว่า

ขณะที่พูดอยู่ ดงหร่านก็ยกยาเข้ามา หรวนฉืออีกำลังจะยื่นมือออกไปรับ ชีวิตจิ้งหลั่นมองแวบหนึ่ง แล้วพูดขึ้น “เอาไปเททิ้งเถอะ ไม่ต้องกินแล้ว”

“ทำอย่างนี้ได้หรือ” หรวนฉืออืขมวดคิ้ว “ถ้าเจ้ารู้สึกว่ายาชม เตี้ยวข้าเอาผลไม่เชื่อมมาให้!”

“ข้าโตขนาดนี้แล้วยังกลัวยาชมหรือ” ชิวจิ้งหลันหัวเราะ ไม่ได้รำให้ไม่ออก “ความจริงแล้วข้าไม่ได้ล้มป่วย แค่กลัวว่าตระกูลเจียงจะจ้องจับผิดหลันหลัน จึงนอนสองสามวัน” เพราะเป็นพี่น้องท้องเดียวกัน หากยิ่งเพิ่มความหนักแน่นให้เห็นว่าเมื่อพี่ชายได้ยินสาเหตุการณ์ตายของมารดา ก็ล้มป่วย การที่น้องสาวป่วยสองวันจึงเป็นเรื่องธรรมดา

อย่างนี้แล้ว แม้ฮูหยินเถาจะบอกว่าชิวเย่หลันเป็นคนไม่ดี ชิวจิ้งหลันก็ใช้ตนเองเป็นเหตุผลสนับสนุนน้องสาว

หรวนฉืออืเข้าใจความรู้สึกของเขา อดถอนใจไม่ได้ “ฉุนจวินทุ้มเทเพื่อน้องสาวจริงๆ”

และคนที่ได้รับการเอาใจใส่เวลานี้ก็กำลังร้อนใจ “มะรินนี้พี่ชายก็จะเปิดเผยฐานะแล้วไซ้ไหม เวลานี้จวนซีเหอต้องกำลังวุ่นวาย จะเป็นโอกาสเหมาะหรือ”

เจียงหยาชวงพูดยิ้มๆ “ไม่เกี่ยวกับพวกเขา”

“ไม่เกี่ยวหรือ” ชิวเย่หลันประหลาดใจ “เจ้าพูดอย่างนี้
หมายความว่าอย่างไร”

“ก็หมายความว่าไม่เกี่ยวกับพวกเขา” เจียงหยาชวง
พูดยิ้มๆ “มหาเสนาบดีเซวียบอกว่าท่านตำหนากับท่านพ่อตา
ข้าเวลานั้นเป็นพ่อตากับลูกเขย เป็นครอบครัวเดียวกัน ท่านตำ
หนายังเป็นแม่ทัพ ฐานะในกองทัพเหนือกว่าท่านพ่อตาข้า!
และตระกูลห้วนไม่มีทั้งฐานันดรศักดิ์ ไม่มีทรัพย์สินสมบัติ ดูแล้ว
ไม่มีอะไรให้คนริษยา มีพยานคนเดียวคือพี่ห้วน พี่ชายจึงควร
ยอมรับฐานะเลือดเนื้อเชื้อไขของตระกูลห้วน!”

ชิวเย่หลันคาดไม่ถึง “อย่างนี้หรือ”

“ความจริงแล้วตอนที่พี่ชายเข้าเมืองหลวงก็เตรียมไว้แล้ว
ว่าจะใช้ฐานะนี้ เวลานั้นยังปิดบังตระกูลข้าได้ไม่ใช่หรือ”
เจียงหยาชวงว่า “ดังนั้นเมื่อเอาฐานะถึงเปิดเผยมาใช้ จึงไม่ต้อง
เปลืองความคิด และไม่ถูกโจมตีว่าอาศัยอำนาจอิทธิพลของ
ตระกูลเจียงไปชิงฐานันดรศักดิ์อ้อง”

“แล้วจวนซีเหออ้องล่ะ”

“หลังจากผ่านเหตุการณ์ครั้งนี้ อย่างมากก็เหลือแต่ พระชายาหยางกับบุตรชาย อาศัยเรื่องที่ว่าตระกูลหยางเคย หักหลังมหาเสนาบดีเซวีย มหาเสนาบดีเซวียคงให้อภัยไม่ได้!” เจียงหยาชวงยิ้มเจื่อนๆ “ฐานันดรศักดิ์นี้ก็แค่ให้พวกเขาถือไว้ ชั่วคร่าว”

ขณะที่พูด บ่าวรับใช้ก็เข้ามารายงาน “สองเฮาให้คนมา บอกคุณชายสิบเก้าให้รีบไปเข้าเฝ้าในวัง”

“บอกให้มาว่าเรื่องอะไร” สองสามีภรรยาตะลึง ลูกขึ้นยืน พร้อมกัน

บ่าวรับใช้สั่นหัว “คนที่มาเร่งให้ไปเร็วหน่อยไม่ได้พูดถึง สาเหตุ แต่บ่าวดูสีหน้าไม่เหมือนเป็นเรื่องร้าย”

“นั่นเจ้าไปเถอะ” ชิวเย่หลันเห็นเช่นนั้นจึงพูดขึ้น

พอเจียงหยาชวงไปแล้ว นางเข้าไปเดินรอบห้อง รอบหนึ่ง รู้สึกว่าไม่มีความหมาย เพราะหายป่วยแล้ว จึงไป เยี่ยมเชิงซื้อส่วย

เซ็งซื่อส่ายกำลังบำรุงครรภ์ไม่มีอะไรทำ จึงยินดีต้อนรับ
“เห็นเจ้าหายแล้ว วันนี้ข้าคงกินข้าวได้มากขึ้น”

“ข้าช่วยเจริญอาหารได้หรือ” ชิวเย่หลันพอได้ยินก็
สบายใจ ตามยิ้มๆ

เซ็งซื่อส่ายว่า “ไม่เจริญอาหารได้อย่างไร เจ้าดูข้าเวลานี้
ท้องอยู่ไปไหนมาไหนไม่สะดวก คนที่มาเยี่ยมข้า นอกจากเจ้า
ก็มีแต่คนใกล้ชิดท่านย่า” แล้วพูดเสียงเบาลง “คนใกล้ชิดท่านย่า
มันอบอุ่น แต่ฐานะต่างกัน พูดคุยไม่สะดวก ไม่เหมือนเจ้า
ที่มาอย่างสบายใจ สองวันก่อนเจ้าป่วย ข้าเหงาและเป็นห่วง
มาก”

สาวใช้ใกล้ชิดหัวเราะพลางพูดสนับสนุน “ฮูหยินน้อย
บ้านข้าภาวณาเข้าคำให้ฮูหยินน้อยหายเร็วๆ ยังเข่งแท้มองรอ
ให้ฮูหยินน้อยมาหาทุกเข้าคำ!”

“พี่สะใภ้สิบกตืดต่อข้าอย่างนี้ พี่สิบกคงอิจฉา!”
ชิวเย่หลันล้อเล่น “ข้าต้องระวังตัวละ อย่าให้พี่สิบกมาเห็นข้า!”
คำพูดนี้พอพูดออกมาแล้วก็รู้สึกเสียใจ เพราะเจียงหยางจุก็เป็น
คนเสเพล ถ้าเขาไม่ได้ใส่ใจภรรยา เซ็งซื่อส่ายคงรู้สึกอึดอัด

ยังดีที่เซ็งซ็องสู่ยพูดยิ้มๆ “เวลานี้เขามีกงานยุ่ง ท่านปู่มอบหมายหน้าที่ให้ไม่ถึงเวลากลางคืนข้าไม่ได้พบหน้าเขาหรอก”

ชีวเย่หลันเห็นนางปากก็พูดเหมือนบ่น แต่แววตาพอใจจึงนึกขึ้นได้ แล้วเข้าใจทันที เป็นเพราะเจียงหยาจูมีความชอบที่รับใช้ฉินกั๋วกงตอนป่วย เขาจึงได้งานทำ

ลูกหลานตระกูลใหญ่ ถ้าไม่ใช่เป็นคนเสเพลจริงๆ มักจะกลัวการอยู่ว่าง ยิ่งตระกูลเจียง ซึ่งได้ฉายาว่าเจียงกั๋วราชสำนักมีลูกหลานไม่น้อย หน้าที่การงานหาได้อยู่แล้ว ถ้าใครอยู่ว่างแสดงว่าไม่มีความสามารถ หรือไม่มีตำแหน่ง

เมื่อก่อนเจียงหยาจูไม่มีตำแหน่ง ส่วนเรื่องที่ว่ามีความสามารถหรือไม่ ต้องดูว่าจัดการงานที่ได้รับมอบหมายอย่างไร

ดูจากสีหน้าของเซ็งซ็องสู่ย แม้เขาทำไม่ได้ถึงขั้นที่สร้างผลงานน่าทึ่ง แต่คงไม่ถูกกีดกันออกนอกวงแล้ว

ชีวเย่หลันยินดีกับความสำเร็จของเขา “คงเป็นเพราะช่วงนี้ทั้งในและนอกราชสำนักเกิดเหตุการณ์หลายอย่าง

ถ้าพี่สะใภ้สืบหกรู้สึกเหงา วันหลังข้าจะมาเยี่ยมบ่อย ๆ”
เนื่องจากเจียงหยางจูเริ่มต้นชีวิตซ้ำ ไม่มีอำนาจชัดเจน ไม่เป็น
ภัยคุกคามต่อเจียงหยางชวง และเจียงหยาทานบุตรชายคนโต
ของบ้านสี่ก็ไม่ใช่คนที่จะฝากความหวังได้ พี่ชายบุตรคนนี้นี้
ถ้ารักดีหน่อย วันหลังเจียงหยางชวงจะได้มีพี่ชายสนับสนุน จะได้
ช่วยเขาแบ่งเบาภาระบ้าง

สองสะใภ้พูดคุยหัวเราะกันครึ่งวัน จนฟ้าเริ่มมืด
ชีวเย่หลันจึงลากลับเรือน

ยามนี้นางสบายใจ ขณะก้าวเข้าธรณีประตูมู่ปากยังมี
รอยยิ้มอยู่ แต่ทันทีที่เจียงถานเดินย่องเข้ามารายงาน รอยยิ้ม
ของนางก็ชะงักทันที “ฮุฮินน้อย! คุณชายถูกคนวางแผน
ลอบทำร้ายในวังที่ประทับชั่วคราว ถูกใส่ร้ายว่าเข้าไปใน
ห้องนอนขององค์หญิงเล่อซิน เวลานี้ถูกส่งไปแก้ข้อกล่าวหาที่
กุไทเฮาแล้ว!”

บทที่ 278 คาคณิต!

“เป็นไปได้อย่างไร” ชิวเย่หลันทั้งตกใจทั้งแค้นใจ “สิบเก๋าคู่กับวังที่ประทับชั่วคราวมากกว่าข้า จะเข้าไปที่พักรขององค์หญิงได้อย่างไร”

เจียงถานยืมหายใจ “ผู้น้อยก็คิดอย่างนี้ แต่นางกำนัลที่รับใช้องค์หญิงเล่าซินบอก และมีถุงหอมที่คุณชายทำตกไว้ในตำหนักขององค์หญิง กุไทเฮาจึงได้หลักฐาน...”

ชิวเย่หลันพูดแทรกอย่างสงสัย “เจ้าติดตามเขาตลอดเวลาไม่ใช่หรือ ทำไมถึงบอกว่าเจ้าก็คิดอย่างนี้” เขาน่าจะรู้ว่าสิบเก๋าก็ไปตำหนักขององค์หญิงเล่าซินหรือไม่ เข้าใจไหม!

“...ฮองเฮาต้องการคุยกับคุณชายตามลำพัง บ่าวอยู่รอนอกตำหนัก” เจียงถานสีหน้าจ่นใจ “พอคุณชายออกมาไม่นาน ขณะที่ออกจากวังก็ถูกคนของไทเฮาขวางไว้ บอกว่าให้คุณชายไปทูลไทเฮา” เขากลั้วนางเป็นห่วงจึงรีบบอก “พอฮองเฮาได้ข่าวก็รีบเสด็จไป หวังว่าไทเฮาคงไม่ทำอะไรคุณชาย!”

“ทางท่านย่ามีคนไปบอกหรือยัง” ชิวเย่หลันนั่งเงยบ
ครู่หนึ่งแล้วถามต่อ

เจียงถานพูตอบอย่างระแວดระวัง “ผู้น้อยไปแล้ว ฮูหยินเฒ่า
ให้ผู้น้อยมาบอกฮูหยินน้อยว่าไม่ต้องห่วง คุณชายไม่มีวัน
คิดอะไรกับองค์หญิงแน่ ต้องเป็นเพราะฝ่ายไทเฮาวางแผน
ใส่ร้าย มีฮองเฮาอยู่ทั้งคน คุณชายคงได้รับความยุติธรรม!”

นี่แสดงว่าไม่คิดจะให้นางเข้าวัง ไม่คิดจะพานางเข้าวัง
ใช่ไหม

ชิวเย่หลันครุ่นคิด แล้วถามราบเรียบ “แล้วท่านย่าล่ะ”

“ก็ไม่ได้เข้าวัง” เจียงถานรีบบอก “ฮูหยินเฒ่าบอกว่า
เรื่องนี้ต้องรอข่าวจากฮองเฮา ฮูหยินเฒ่ายังบอกว่าเรื่องส่วนตัว
ไม่ควรโอ้อวดให้คนรู้กันทั่ว”

“...เจ้าไปก่อนเถอะ” ชิวเย่หลันขมวดคิ้วสั่ง

พอเข้าห้อง ชูเหอและคนอื่นเห็นนางท่าทางหนักใจ
จึงมองหน้ากันแวบหนึ่ง แล้วเข้ามาปลอบ “ฮูหยินน้อยไม่ต้อง
เป็นห่วง คุณชายของเราเป็นคนมีคุณธรรม ใครๆ ก็รู้ ก้าวแต่ว่า

องค์หญิงนั้นจะพอใจหน้าตาท่าทางของคุณชายเรา พอเก็บ
ถุงหอมของคุณชายได้ก็ตั้งใจใส่ร้าย อยากได้ตัวคุณชาย!”

“นี่ไม่ใช่เรื่องความรักความหลง คุณชายรักสุหยินน้อย
มาก พวกข้าเห็นกับตา!”

“ใช่ๆ! สุหยินน้อยรอดดูเถอะ ฮองเฮารักคุณชายรักสุหยิน
น้อยมาตลอด ครั้นนี้ถ้าไม่จัดการกับนางหน้าด้านก็แปลกแล้ว!”

แม้สาวใช้พูดด้วยความหวังดี แต่พอแย้งกันพูดก็ทำให้
ชีวเย่หลันรู้สึกหงุดหงิด จึงโบกมือ “ออกไปให้หมด!”

“ยังไม่รีบออกไปหรือ” พอดีใจวามมาเอาน้ำสระหน้า
เข้ามาวางให้ชีวเย่หลัน ส่งสายตาให้บรรดาสาวใช้ซึ่งสีหน้า
ห่วงใยให้ออกไป แล้วพูดเบาๆ “สุหยินน้อยหวังว่าคุณชายไป
ตำหนักขององค์หญิงจริงๆ ใช่ไหมเจ้าคะ”

“ก็ไม่ได้เป็นห่วง แต่ข้าไม่เข้าใจ” แม้โจวมามา
ไม่เหมือนซู่เหอและคนอื่นที่ติดตามชีวเย่หลันทั้งวัน แต่มีฐานะ
เป็นแม่นมคนเก่าแก่ที่มาจากครอบครัวเดิมของพระชายาห้วน
พอที่จะทำให้ชีวอิงหลันกับชีวเย่หลันไม่กล้ามองข้าม โจวมามา
ไล่คนอื่นออกไปแต่ตนยังอยู่ ชิวเย่หลันก็ไม่อาจบอกให้นาง

ออกไปด้วย จึงจำเป็นต้องคุยกับนาง “ทั้งวังหลวงและวังที่ประทับชั่วคราวสิบเก้าคั่นเคยดี เขาเป็นคนรอบคอบ ในวังยังมีสองเฮาดูแลอยู่ โจวมามาวาว่าเขาจะถูกจับที่ตำหนักขององค์หญิงเล่อชินได้อย่างไร”

โจวมามาตอบ “บ่าวรู้สึกว่าคุณชายไม่ได้เข้าไป แต่คนใกล้ชิดขององค์หญิงเล่อชินได้รับคำสั่งจากไทเฮาให้พูดใส่ร้าย ส่วนเรื่องถูกลอบ ใครจะรู้ว่าเก็บได้หรือขโมยไป”

“ถูกลอบนั้นเมื่อเช้าข้าเห็นโฉงฉีที่ช่วยคุณชายแต่งตัวเป็นคนผูกให้” ชิวเย่หลันส่ายหน้า “เส้นไหมสีฟ้ามีคนเอามาถวายใช้เป็นเส้นหลักผูกกับสีชาสีเขียวแก่เป็นลวดลาย เส้นไหมแข็งแรงมาก แค่เส้นเดียวดึงอย่างไรก็ไม่ขาด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเอามาผูกรวมกันหลายเส้น ลวดลายที่ผูกแม้จะโปรง แต่แข็งแรง ถ้าไม่ได้ตั้งใจแกะ ไม่มีวันหลุดเอง!”

“ถึงจะหลุด เจ้าคิดดูเขาเข้าวัง เดินตามถนนสะอาด สะอาด ข้างหลังยังมีเจียงถาน ถ้ามีอะไรหล่น เจียงถานไม่เห็นได้อย่างไร ตอนเข้าเฝ้าสองเฮา ถ้าสองเฮากับนางกำนัลเห็นเขาทำของหล่นจะไม่บอกเขาหรือ ถ้าบอกว่ามีคนขโมยไป ด้วยฝีมือ

ของเขา เอาของจากตัวเขาอย่างเงียบๆ ใต้ถ้ำๆ หรือ ถ้าทำ
อย่างนี้มีคนพบเห็น สองเขาจะยอมหรือ”

“ที่ข้าสงสัยคือ เมื่อครูเจียงถานบอกว่าสืบทอดกับ
สองเขาตามลำพัง พอออกจากตำหนักก็ถูกฝ่ายไทเฮาจับตัวไป
สืบทอดนอนอยู่กับสองเขา คุณไม่ก็คำก็แอบหนีไปหาองค์หญิง
เล่อซินหรือ ทำอย่างนี้ได้หรือ”

นางถอนหายใจ หันไปมองโจวมามา “ไปหยิบของ
สองสามชิ้นที่เห็นว่าเหมาะเอาไปหาพี่สะใภ้สิ ถือโอกาสให้
ตอนที่นางยังไม่เข้านอน โจวมามาไปเอง ขอรับรองให้พี่สะใภ้สิ
ช่วยออกความเห็น องค์หญิงเล่อซินคนนี้มีความเป็นมาอย่างไร
ทำไมจู่ๆ ก็เข้ามาเกี่ยวข้องกับสืบทอด”

ฮ่องเต้เป็นหุ่นเชิด แม้แต่เรื่องการเลื่อนชั้นลดชั้น
พระสนมยังตัดสินใจเองไม่ได้ แต่เนื่องจากกู่ไทเฮาและ
เจียงฮองเฮาไม่ได้จำกัดจำนวนพระสนม และเนื่องจากพระองค์
ไม่มีโอกาสว่าราชการ อยู่แต่วังในมาตลอด จึงมีพระโอรส
พระธิดาจำนวนมาก

ตั้งแต่ชีวเย่หลันเห็นอิทธิพลของตระกูลเจียง เห็นความ
ร้ายกาจของฮองเฮา ก็ประหลาดใจที่พระโอรสไม่มีคนไหนตาย
ตั้งแต่เล็ก...

พูดไปไกลแล้ว สรุปก็คือพระโอรสพระธิดาเหล่านี้
นอกจากองค์หญิงหย่งฝูซึ่งเกิดกับฮองเฮา องค์หญิงฉางผิงซึ่ง
ไทเฮาเลี้ยงดูเอง และพระโอรสที่เผยตัวออกมาชิงตำแหน่งไท่จื่อ
แล้ว คนอื่นล้วนแต่ไม่เป็นที่รู้จัก จนคนภายนอกลืมไปแล้ว
องค์หญิงเล่อซินคนนี้ ชิวเย่หลันก็ไม่เคยได้ยินชื่อ จึงต้องไปสืบ
ถาม

โจวมามารับไปรับกลับ คารวะเสร็จไม่ยอมดื่มน้ำ
รับรายงานทันที “องค์หญิงเล่อซินเกิดกับชวีเป่าหลิน อายุน้อย
กว่าองค์หญิงฉางผิงเดือนหนึ่ง เป็นคนพูดน้อยระวังตัว ไม่เคย
ยุ่งเกี่ยวกับความขัดแย้ง ฮูหยินน้อยสิบสี่นี้ภรรยาหนึ่งแล้วบอกว่า
จำได้แต่ว่านางสนิทกับพระโอรสสิบน้องชายซึ่งอายุน้อยกว่า
นางห้าปี เรื่องอื่นนึกไม่ออก ฮูหยินน้อยสิบสี่รู้สึกว่านางคงถูก
ไทเฮาสั่ง ถึงกล้าใส่ร้ายคุณชาย!”

ตำแหน่งเป่าหลินลำดับชั้นไม่สูง ชิวเย่หลันครุ่นคิดว่านางชวีคนนี้ทำไมเกี่ยวข้องกับไทเฮา หรือเป็นเพราะไม่รู้จักเอาใจของเธอ จึงมีความเป็นไปได้ที่นางจะไปพึ่งไทเฮา

“อาศัยนางกำนัลสองสามคนและถุงหอม ก็จะใส่ร้ายสืบแก้ต่อหน้าของเธอ ไม่มีวันสำเร็จแน่” ชิวเย่หลันครุ่นคิด “กลัวแต่ว่าองค์หญิงเล่อซินจะเอาอย่างฉ้อฉล ฆ่าตัวตายเพื่อยืนยันคำพูด...อย่างนี้คงแย่แน่! หรือว่าพอเกิดเรื่องฉ้อฉล ไทเฮาจึงนึกขึ้นได้ แล้วเลียนแบบ เวลานี้องค์หญิงเล่อซินถูกตั้งออกมาเป็นคนเผยแพร่ความลับ คงไม่มีวันช่วยสืบแก้คำพูด! เรื่องรักๆ ใคร่ๆ จะพูดชัดเจนได้หรือ”

แล้วคิดต่อ “ฮ่องเฮามีประสบการณ์ต่อสู้ในวังมามาก คงคำนึงถึงเรื่องนี้...เฮ้อ พักผ่อนครั้งนี้มีเรื่องมีราวมากจริงๆ!”

พอรุ่งเช้า เจียงหยาชวงยังกลับมาไม่ได้ หนึ่จิ้นก็เข้ามา “ฮ่องเฮาทรงรู้ว่าเมื่อคืนคุณชายสิบเก้าไม่ได้กลับเรือน ฮูหยินน้อยคงเป็นห่วง จึงให้บ่าวมาบอก เวลานี้คุณชายสิบเก้าอยู่กับฮ่องเฮา บอกฮูหยินน้อยว่าไม่ต้องเป็นห่วง”

ชีวะเย่หลันรีบให้คนใกล้ชิดออกไปจนหมด แล้วดึงมือนางเข้ามาถาม “เรื่องราวเป็นอย่างไรแน่ สิบเก้าบ้านข้าทำไมไปรบกวนองค์หญิง”

หนี่จิ้นพูดเบา ๆ “คุณชายสิบเก้าจะทำอย่างนี้ได้อย่างไร เป็นเพราะไทเฮาทงนั่นสร้างเรื่องขึ้น!”

“ไทเฮาหรือ” แม้เป็นคำตอบที่เป็นไปได้มากที่สุด แต่พอหนี่จิ้นพูดออกมา ชีวะเย่หลันกลับรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างไม่ปกติ จึงขมวดคิ้วถาม “ไทเฮาวางแผนจะทำอย่างไร”

“วางใจเถอะ ฮองเฮาทรงมีแผนในใจ อาศัยนางกำนัลไม่กี่คน กับถุงหอมซึ่งไม่รู้ว่าจะมาจากไหนมาใส่ร้ายคุณชายสิบเก้า” หนี่จิ้นพูดอย่างมั่นใจ

นึกไม่ถึงว่าชีวะเย่หลันกลับถาม “พูดอย่างนี้หมายความว่าถุงหอมนั้นเป็นของที่สิบเก้าเอาติดตัวไปจริงๆ ใช่ไหม”

“เอ่อ...” หนี่จิ้นตะลึง แล้วพูดขึ้น “บ่าวไม่ได้เห็นกับตา ได้ยินว่าเหมือนของที่คุณชายสิบเก้าติดตัวทุกอย่าง แต่ไม่รู้ว่าเป็นของจริงหรือของปลอม”

“แล้วถุงหอมที่ติดตัวสิบเก้าก็ไม่มีแล้วใช่ไหม”
ไม่อย่างนั้นทำไมจึงไม่รู้ว่าเป็นของจริงหรือปลอม

หนี่จิ้นพูดอีกอึก “เมื่อคืนสองเขาให้คนตรวจสอบทั่ววัง”
หมายความว่าเบื้องหน้าสองเขามีสายสืบของไทยเขา ถือโอกาสที่
เจียงหยาชวงไม่ทันระวังเอาถุงหอมไปอย่างนั้นหรือ

แววตาชีวเย่หลันแสดงความสงสัย สิบเก้าเป็นคน
ไม่ระแวงระวังไปแล้วหรือ

“เมื่อไหร่สิบเก้าจะกลับมา” พอเห็นหนี่จิ้นไม่ได้บอกข่าว
เพิ่ม นางก็ถอนหายใจถาม

หนี่จิ้นตอบอย่างนอบน้อม “สองเขาให้คุณชายสิบเก้า
อยู่คุ้ยต่อ คงเลยเที่ยงวันไปแล้วจึงจะเสร็จ”

เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อคืน บ่ายวันนี้จึงจะกลับบ้านได้
ดูแล้วเรื่องคงไม่ใหญ่มาก ไทยเขายอมเอาชื่อเสียงเกียรติยศของ
หลานสาวมาแลก มีหรือจะยอมทิ้งกลางคัน

ชีวเย่หลันยิ่งสงสัยหนัก พอส่งหนี่จิ้นไปแล้ว นางก็
ครุ่นคิดตามลำพังอีกครู่หนึ่ง แล้วให้คนไปบอกข้าทาสที่ห้องครัว

“ตอนบ่ายข้าอยากกินขนมถั่วทอง ทำเพิ่มอีกหน่อย เตี้ยวเอาไปให้ท่านย่า พี่แปดและพี่สิบหก”

ฤดูนี้จำเป็นต้องคลายร้อน ในห้องครัวเล็กมีถั่วเขียวเตรียมไว้พอ ขนมถั่วทองทำไม่ยาก ป้าหลิกับผู้ช่วยอีกสองคนทำไม่นานก็เสร็จ

ตามคำสั่งของชีวเย่หลัน ขนมถั่วทองร้อนๆ บรรจุใส่กล่องอาหาร แบ่งไปส่งสามแห่ง

ส่วนที่เอาไปให้บ้านเจียงหยาดาน ชิวเย่หลันให้เชี่ยหฺร่านซึ่งเป็นคนรอบคอบเอาไปส่ง

พอหลังเที่ยงซู่เหอาก็กลับจากเรือนแข่งซื้อสุ่ย พร้อมกับองุ่นพวงใหญ่เป็นของตอบแทน ไฉ่ฉีจากเรือนฮูหยินเถาเอาทับทิมติดมา มีแต่เชี่ยหฺร่านเท่านั้นที่กลับมาช้า และไม่มีอะไรติดมาด้วย เรื่องนี้ทำให้ทุกคนประหลาดใจ เถาซื้อน้อยภรรยาคนแรกของเจียงหยาดานป่วยไปรักษาตัวที่เรือนของฮูหยินเถา เรือนของเขามีอนุหลายคน แต่ไม่มีคนที่จัดการงานบ้านได้ จึงไม่มีใครให้ของตอบแทน

ชีวะเย่หลันไม่มีเวลาใส่ใจเรื่องอื่น พอให้ทุกคนออกไปแล้ว ก็ถามเชี่ยหฺร่านเบาๆ “เป็นอย่างไร เมื่อคืนพี่แปดกลับมาไหม”

เชี่ยหฺร่านตอบเบาๆ “บ่าวไร้ความสามารถ คนทางนั้น เหมือนกับรู้ว่าบ่าวตั้งใจไปสอบถามเรื่องคุณชายแปด แต่ละคน ปิดปากเงียบ บ่าวอยู่ที่นั่นครึ่งหนึ่ง ก็ไม่ได้คำตอบ”

“แสดงว่าข้าทายถูก” ชีวะเย่หลันยิ้มหยัน “ฮูหยินเผ่า ฉลาดจริงๆ คงส่งคนไปสอนตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ให้ป้องกันข้าส่ง คนมาสอบถาม ถ้าพี่แปดไม่ได้ทำอะไรผิด ทำไมกลัวข้ารู้ล่ะ!”

เชี่ยหฺร่านถามอย่างระแວดระวัง “ฮูหยินน้อยสงสัยว่าที่ เมื่อคืนคุณชายไม่ได้กลับมา เกี่ยวข้องกับคุณชายแปดใช่ไหม เจ้าคะ”

“ไม่มันทำไมถึงหอมของเขาดังหายไป จากนั้นนางกำนัล ขององค์หญิงเล่อซินก็มีถึงหอมซึ่งเหมือนกัน” ชีวะเย่หลันกัดฟัน กรอด “กลัวแต่ว่าพี่แปดจะทำอะไรองค์หญิง ด้วยชื่อเสียงของเขา ถึงไม่มีอะไร ก็ยังถูกรหา ยังดีที่สืบเก่าได้ชื่อว่าเป็นคน บริสุทธิ์ผุดผ่อง พอเกิดเรื่องกับเขา ฮองเฮาพอจะพูดได้เต็มปาก

ว่าไทเฮากับองค์หญิงไสร้อยลูกหลานตระกูลเจียง ทำไมเข้าถึง
แต่งเข้าบ้านอย่างนี้!”

เซี่ยหฺร่านไม่กล้าพูด

แต่ขิวเย่หลันซึ่งกำลังโกรธจัดกลับไม่รู้ว่า คราวนี้นาง
คาดผิด

ครบอย่าง

ข้านี้แหละบุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 9

名门嫡后

โน้ตเครื่องปริ้นท์ทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《名门嫡后》

Author © 繁朵 (Fan Duo)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING

HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

繁朵 (Fan Duo)

ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 9 / 繁朵 Fan Duo : เขียน; มณฑิรา ผาทอง.: แปล จาก 名门嫡后.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2568.

(1) , 439 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. มณฑิรา ผาทอง. , ผู้แปล. II. ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล.

ISBN 978-616-18-7535-0